

EMPAR MOLINER

NO HI HA
TERCERES PERSONES

BARCELONA 2010

QUADERNS CREMA

Publicat per
Quaderns Crema, S.A.U.
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2010 by Empar Moliner Ballesteros
© d'aquesta edició, 2010 by Quaderns Crema, S.A.U.

Tots els drets reservats:
Quaderns Crema, S.A.U.

Aquest llibre ha obtingut un ajut a la creació literària
de la Institució de les Lletres Catalanes.

ISBN: 978-84-7727-478-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 22 393-2010

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

SEGONA REIMPRESSIÓ *maig de 2010*
PRIMERA EDICIÓ *març de 2010*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

LA SESSIÓ DE MAQUILLATGE

*A la Pilar, l'Àurea, la Joana, la Núria i les altres,
que no són com la protagonista d'aquest conte.*

El Nobel de Literatura Sigmund Grossman ha accedit a anar al magazine dels matins de la televisió pública, aprofitant que és a Barcelona per recollir el premi Memòria Hebrea, que distingeix les persones que treballen per divulgar l'horror nazi. L'home entén el català i el parla de manera força acceptable, perquè la seva segona dona—la primera va morir al camp de Birkenau—és nascuda a Tarragona, tot i que ha viscut bona part de la vida a Varsòvia. No li caldrà traductor simultani, doncs.

Quan s'acabi l'entrevista, que li han assegurat que no serà gaire llarga, se n'anirà a l'hotel a repassar el discurs d'acceptació del guardó i a dormir una mica (es cansa molt, és gran). Després de l'homenatge, ha de sopar amb el president de la Generalitat i amb l'editor (que té els drets de tota la seva obra, perquè li va publicar *Cançó de bressol al camp d'extermini* abans que guanyés el Nobel, quan aquí no el coneixia ningú). L'endemà al matí ha d'agafar l'avió cap a Bèlgica, on començarà la gira europea.

L'hostessa l'acompanya de bracet a la sala de maquillatge i perruqueria, li indica on ha de seure i li diu que, si vol, mentre li guarda el bastó. De seguida, una maquilladora li dona un cop d'ull professional i li anuncia que només li posarà una mica de base a la cara i li tancarà les brillantors de la closca i les mans. I ja li protegeix el coll de la camisa amb dos tovallonets de paper, perquè no se li taqui. Comença la feina.

—¿Està còmode?—li pregunta.

—Sí, moltes gràcies.

La noia unta una espongeta triangular amb la pasta mar-ró d'un tub. Després l'hi aplica a la cara.

—¿I vostè de què parlarà?—li demana, mentre va fent.

—¿Perdoni?

El Nobel no l'ha entesa. De vegades, si l'interlocutor parla de pressa i no pot veure-li els llavis, no l'entén del tot. Sordeja de l'orella dreta, a més a més.

—Que de què parlarà—i amb un pinzell assenyala el sostre, perquè l'home miri cap amunt (li vol tapar les bosses dels ulls)—. ¿De quin tema ve a parlar al programa?

—Ah! D'un llibre que he escrit, suposo...—i somriu amb modèstia. Ara la maquilladora li ensenya el terra, perquè miri cap avall (li vol repassar les parpelles). Ell no hi cau.

—Miri a terra...—el to és com una cantarella. Sol, mi bemoll, sol, sol. Sigmund Grossman ho sap perquè *abans* tocava el violí.

—¿I de què va, el llibre?

El premi Nobel torna a somriure. L'argument d'*El gèlid sopor d'Auschwitz*, l'última obra que ha publicat, no és gaire fàcil d'explicar. Al plató, quan l'hi preguntin, potser dirà que és la història de la seva vida al camp de concentració. I que també és una reflexió sobre el mal.

—És una novel·la—contesta finalment.

—Ah! Que bé que l'entrevistin, ¿no?—fa la maquilladora—. S'ho notarà molt amb les vendes. Aquest programa té molta audiència. El veu molta gent. No parli, ara.

Suca un bastonet en un pot ple d'una pasta brillant i transparent i l'hi passa pels llavis.

—Ara ja pot parlar. ¿Què em deia?

Però l'home només somriu i fa un gest amb la mà.

—¿I és el primer llibre que escriu?

—No... Ja n'he escrit uns quants.

—¿Ah, sí?—sembla molt contenta—. Que bé, ¿no?

—Sí.

—¿I quants n'ha escrit?

Per no haver de respondre, Sigmund Grossman fa veure que no se'n recorda. Riu i, en fer-ho, se li marquen tot de solcs a la barbata, com els de la closca d'una vieira.

—Ui... No ho sé pas...—es nota que no és un catalano-parlant habitual perquè enraona amb massa correcció.

—¿No se'n recorda? Això vol dir que en són molts! ¿Més de quatre?

—Sí, sí. Uns quants més...

Ha escrit dotze novel·les i un volum de poesia: *Genocidi concertat*.

—Apa! Més de quatre! Però llavors ja es pot dir que és un professional—la dona té una veu infantil—. ¿Com se diu, vostè?

—Eh... Sigmund.

—Sigmund, Sigmund... Però ¿Sigmund què més?

—Sigmund Grossman.

—Mmm... No em sona—fa que no amb el cap—. Si de cas, després m'ho apunta. No em sona. Però és que jo pels noms... Digui'm títols dels seus llibres. ¿Tots són novel·les?

—Sí.

El Premi Nobel ha dit que sí per no haver-s'hi d'entretenir.

—¿I estan bé?

Ell fa un gest ambigu.

—Digui'm títols aviam si em sonen. Jo llegeixo molt. M'encanta llegir. El que passa és que no tinc temps.

—Ah, això està bé. ¿I què llegeix?—l'home l'hi pregunta per canviar de tema.

—Ui! De tot! Ara me n'he baixat un de creixement personal, en pdf.

—Ah...

—El tinc aquí, a la taquilla. No me'n recordo, del títol, exactament. És que jo, pels títols...

Se'n va fins a la taquilla i torna amb uns folis relligats:

—Aquest. Això. *No el truquis més.* ¿El coneix?

—No. No, no.

—Està molt bé. L'ha escrit una noia que surt al programa, que és sexòloga.

—Ah.

—Aviam. És molt útil. Et treu la dependència emocional que puguis tenir per una exparella.

—Ahà...

—Va, digui'm un títol d'un llibre seu, que me'l baixaré. Per quan m'acabi aquest.

—Ja l'hi enviaré, no pateixi.

—Però si no sap el meu nom! Ara l'hi apunto. Laura Piris, em dic. Després, després l'hi apunto.

—Sí, gràcies.

La noia li dona color a les galtes amb una brotxa:

—¿Però de què va el que m'enviarà?

—De l'Holocaust...

—A mi, sobretot, m'agraden els d'intriga. ¿És rotllo intriga, aquest?

L'home fa una ganyota de dolor que tant pot voler dir que sí com que no.

—Ara li maquillaré una mica les mans...—anuncia la noia—. ¿Es pot arremangar una mica, que no li taqui els punys?

—Ah! Sí, sí.

L'home prova d'obeir però li tremola el pols. Ella l'ajuda, doncs. Però a mig fer s'interromp, admirada.

—Ostres!—i li clava els ulls a l'avantbraç esquerre—. Però si porta un tatuatge...! Que modern.

Ell procura abaixar-se la màniga, de cop molt incòmode. S'ennuega.

—¿Què és? ¿Què simbolitza?

—És un... número...—mormola amb un filet de veu.

—Un número. I que llarg... Que original...! Jo porto una marieta, però aquí—i s'aparta la tira del sostenidor perquè ell l'hi pugui veure.

—Molt bonica...

—A mi m'agrada que els tatus no siguin gaire grans. Així, com el que porta vostè, que és superelegant. Que es notin però que no es notin. ¿Qui l'hi ha fet, el seu? És que m'encanta...!